

Arrest

nr. 285 946 van 9 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Polen indiende.

1.2. Op 15 februari 2023 verzocht verweerder de Poolse autoriteiten om verzoekster, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Poolse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 17 februari 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 23 februari 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 24 februari 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A.A.A.]

[...]

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.A.A.A.], verder de betrokkene genoemd, die verklaarde de Jemenitische nationaliteit te hebben bood zich op 10.02.2023 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 10.02.2023. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Polen op 06.12.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 17.02.2023. Hij verklaarde sinds 24.04.2021 religieus gehuwd te zijn met [F.M.A.], [...] met de Jemenitische nationaliteit en momenteel verblijvende in [...] Jemen. Betrokkene verklaarde een dochter te hebben, [A.S.], [...] met de Jemenitische nationaliteit en momenteel verblijvend in [...], Jemen. Betrokkene stelde geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde zijn documenten te hebben achtergelaten in bij een vriend in Wit-Rusland.

Betrokkene verklaarde dat hij Jemen op 12.09.2022 heeft verlaten omwille van de oorlog. Hij reisde per vliegtuig naar Egypte en verbleef er bij vrienden tot 05.11.2022. Hij reisde per vliegtuig verder naar Wit-Rusland waar hij tot 11.11.2022 in Minsk verbleef. Betrokkene stak te voet de grens met Polen over en verbleef er ongeveer vier maanden aan de Duitse grens. Hij verklaarde dat zijn vingerafdrukken verplicht werden genomen in Polen maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij reisde vervolgens per trein via Duitsland en Nederland naar België waar hij op 09.02.2022[...] aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Polen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokken of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij medische zorgen nodig heeft, hij zou een operatie nodig hebben en hoorde dat de

gezondheidszorg hier goed is. Hij uitte geen verzet tegen een overdracht aan Polen, hij stelde er geen probleem mee te hebben als Polen de verantwoordelijke lidstaat blijkt te zijn maar hij verkiest België boven Polen.

Op 15.02.2023 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Poolse instanties. Zij stemden op 17.02.2023 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Poolse instanties stemden op 17.02.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Poolse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 17.02.2023 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen zijn verzoek kunnen hervatten.

Polen onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van de gezondheidszorg, hij heeft een operatie nodig en hoorde dat de medische zorgen in België goed zijn. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene beweerde dat hij in Polen verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, hij stelde dat hij er echter geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de

vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Polen merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde dat hij geen probleem heeft met een terugkeer naar Polen maar België wel verkiest boven Polen.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysien; Ewa Ostaszewska-Zuk, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>, laatste update op 26.05.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (AIDA p. 37, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA p. 55).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangcondities vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA p. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen verblijven in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming krijgen en verblijven op de privémarkt. Er waren in 2021 geen meldingen van overbevolking in de Poolse opvangstructuren. (AIDA p. 54) Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA p. 57). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privé-accommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te helpen met verschillende taken. (AIDA p. 60).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij problemen heeft met ademen door zijn neus, hij kreeg hiervoor vroeger medicatie. Hij stelde dat hij een operatie nodig heeft en naar België kwam omdat hij hoorde dat de gezondheidszorg hier goed is. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers

(AIDA p. 76). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is. (AIDA p. 77-78). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende

noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 21 van de verordening nr. 604/2013 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Premier grief

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. '

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice (C.E. 14 juin 2002, n o 107.842).

L'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

Par ailleurs, la partie adverse doit prendre en considération l'ensemble des éléments à sa disposition au moment où elle statue ;

A. Pas d'entretien individuel en temps utile

le requérant a demandé l'asile le 10 février 2023

la partie adverse a demandé la reprise à la Pologne le 15 février 2023

La Pologne a accepté le 17 février 2023

l'entretien dublin a eu lieu le 17 février 2023

Il en ressort que l'entretien Dublin n'a pas eu lieu en temps utile avant de soumettre la demande de reprise à la Pologne mais après;

Alors que les articles 4 et 5 de la directive 604/2013 prévoient que l'entretien doit avoir lieu en temps utile et que le requérant doit être informé notamment [d]e la possibilité de déposer des éléments complémentaires ;

Par ailleurs, la partie adverse doit informer la Pologne de tous les éléments du dossier, justement le requérant explique être gravement malade et qu'il n'a besoin d'une opération. il explique que c'est pour cela qu'il a choisi la Belgique ;

La partie adverse n'a pas correctement averti la Pologne de la vulnérabilité particulière du requérant et de ses besoins de santé avant que celle-ci donne son accord. il n'est pas certain que si la Pologne avait connu la situation de santé du requérant elle aurait accepté la reprise ;

B. pas de motivation individuelle et pas de prise en compte de la situation de vulnérabilité du requérant

l'article 74/13 impose à la partie adverse de tenir compte de la situation familiale du requérant et de son état de santé;

en l'espèce la partie adverse n'a pas tenu compte de l'état de santé du requérant avant de demander la reprise à la Pologne;

la motivation de la partie adverse n'est pas correcte quand elle dit que la Pologne a les moyens de soigner le requérant car:

- la partie adverse ne savait pas au moment de la reprise que le requérant était malade

- la partie adverse ne connaît pas la maladie du requérant (elle ne la nomme pas dans la décision)
- la partie adverse ne peut pas se prononcer sur les soins de santé possibles en Pologne si elle ne connaît pas la maladie du requérant

on doit estimer que la partie adverse viole l'article 74/13 car elle n'a pas tenu compte de la situation de santé individuelle du requérant. elle a fait une motivation stéréotypée qui peut s'appliquer à n'importe quelle personne qui ne se trouve pas dans la situation du requérant ;

on rappellera que la partie adverse est obligé de tenir compte de la situation individuelle et particulière du requérant;

on ajoutera que:

- entre la demande d'asile du requérant et l'audition Dublin il y a eu 7 jours et un weekend
- le requérant était à la rue sans centre parce que Fedasil et la Secrétaire d'État ne remplissent pas leurs obligations de données au requérant un centre et une assistance médicale
- en 5 jours ouvrables sans logement et sans prise en charge sociale le requérant était dans l'impossibilité de trouver les médecins qui pouvait attester de son état
- la partie adverse n'a pas laissé au requérant la possibilité de faire valoir sa situation médicale et non pas tenu compte de sa vulnérabilité à cause de la faute de l'état belge
- nul ne peut invoquer sa propre turpitude

la partie adverse n'a pas respecté les articles 4 et 5 de la directive 604 2013 en informant le requérant de ces droits et en lui donnant la possibilité effective de pouvoir faire valoir des éléments qui empêchaient son retour vers la Pologne

C. risques en cas de retour en Pologne en tant que retournée

Le droit protégé par l'article 3 CEDH est un droit intangible, absolu, participant du noyau dur de la Convention et ne pouvant souffrir d'aucune exception ;

Joint à l'article 1er, il fait interdiction aux Etats d'imposer des mauvais traitements, mais les chargent également d'une obligation positive de protéger toute personne sous leur juridiction des mauvais traitements" ;

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni);

Or, il ressort de sources publiques et dignes de foi, l'existence de défaillances systémiques dans le système polonais, ainsi que des traitements inhumains et dégradants en violation de l'article 3 de la CEDH ;

La Pologne ne peut être considérée comme l'Etat responsable du traitement de sa demande d'asile en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et d'accueil polonaise qui sont attestées par ces sources ;

Au vu de cette situation, la partie adverse aurait dû faire application de l'article 3.2 du Règlement Dublin III;

On renverra à l'enseignement de l'arrêt « Tarakhel c. Suisse » rendu par la Cour EDH le 4 novembre 2014 quant à la vulnérabilité des demandeurs d'asile (<https://www.amnesty.org/fr/countries/europe-and-central-asia/poland/report-poland/>);

Le rapport annuel de 2018 d'Amnesty International pour la Pologne dénonce des renvois automatiques et collectifs de migrants, sans leur laisser la possibilité de demander l'asile ;

Des renvois forcés illégaux (push-backs) de demandeurs d'asile ont été régulièrement signalés à la frontière avec le Bélarus. La Cour européenne des droits de l'homme a demandé à la Pologne de lui

fournir des renseignements concernant quatre affaires, dans lesquelles les requérants affirmaient s'être vu refuser à plusieurs reprises l'entrée sur le territoire afin de solliciter une protection internationale, ce qui les aurait exposés à un possible « refoulement » – c'est-à-dire au renvoi forcé dans un pays où ils risquaient réellement d'être persécutés. Fin août, l'ONG Human Constanta, basée au Bélarus, a déposé une autre plainte contre la Pologne devant le Comité des droits de l'homme de l'ONU pour atteinte au principe de « non-refoulement ». Ces différentes affaires étaient en cours à la fin de l'année;

En juin, la Commission européenne a engagé des procédures d'infraction contre la Pologne, de même que contre la République tchèque et la Hongrie, pour refus de participation au programme de relocalisation des réfugiés depuis des États membres de l'UE tels que la Grèce et l'Italie. En décembre, elle a décidé de durcir les mesures à l'encontre de ces trois pays, les renvoyant devant la Cour de justice de l'UE ;

Le rapport AIDA – update 2022 (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-PL_2021update.pdf) concernant la Pologne atteste des déficiences dans le système d'assistance judiciaire gratuite, de problèmes persistants en ce qui concerne le système d'identification des groupes vulnérables en Pologne et la prise en charge psychologique des demandeurs vulnérables et le fonctionnement inefficace du système d'identification des victimes de torture et de violence ;

Il ressort notamment de ce rapport que le requérant risque, en que « dubliné », d'être détenu dans des conditions plus que précaire ;

Ce rapport souligne (p. 38):

In March 2021 the Commissioner for Human Rights published a report¹⁴³ within the National Mechanism for the Prevention of Torture, in which cases of improper detention of Dublin returnees with PTSD in the previous years were described. According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented in order to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention. These cases were reported in 2016, but After visits in detention centres in 2018 and 2019, the Commissioner for Human Rights confirmed that the problem persisted. ¹⁴⁴ Although the Border Guard implemented guidelines (algorithm) on how to deal with persons requiring special treatment, they address treatment in detention, rather than providing that the person identified as a victim of violence should be released from detention (as required by the law).¹⁴⁵

De plus , la procédure pour les « returnees [»] est discriminatoire (p. 36) :

“in cases where e.g. the applicant did not wait for examination of his or her asylum claim in Poland but went to another Member State and did not come back to Poland within 9 months, the case will not be evaluated under the regular “in-merit” procedure. Their application lodged after this deadline will instead be considered as a subsequent application and subject to an admissibility procedure. »

Il n'apparaît donc pas, comme le prétend la partie adverse, que la demande du requérant sera examinée seulement au fond, aucune garantie individuelle n'étant donnée dans le cas d'espèce ;

« In 2017, 2,480 decisions on discontinuing the procedure were issued because the applicant had explicitly withdrawn the application, left Poland, had not reached or left the reception centre. At the same time there were no cases of reopening the procedure within 9 months, according to the Office for Foreigners”.

Les possibilité d'assistance et de défense sont quasi inexistantes :

« Legal representation is provided only in some cases, as the organisations providing legal assistance generally lack resources. For instance, legal presence during the personal interview cannot be ensured »

On se réfèrera aussi au rapport mondial 2019 publié par Human Rights Watch attestant de retours sommaires de demandeurs d'asile depuis la Pologne ;

On regardera enfin le rapport dénommé « 2018 Country Reports on Human Rights Practices - POLAND » publié le 13 mars 2019 et émanant du Bureau of Democracy, Human rights and Labor (https://pl.usembassy.gov/wp-content/uploads/sites/23/poland_hrr2018_eng.pdf) dont il ressort

notamment qu'il existe des problèmes au niveau de la liberté de mouvement des demandeurs d'asile, de la détention de personnes vulnérables et du refoulement de personnes reconnues réfugié ;
Ce rapport stipule également "Access to Basic Services: Asylum seekers faced language and cultural barriers, and had limited access to higher education";

On notera encore :

« "On 13 of August 2021 the new amendment was introduced to Ordinance of the Ministry of Interior and Administration of 24 April 2015 on the guarded centres and detention centres for foreigners which allows now to place foreigners in a room for foreigners or in a residential cell the area of which is not less than 2 m² per foreigner: - in the case of no vacancies in rooms for foreigners, - for a specified period of time, - not longer than 12 months.⁵⁰⁹ This new regulation has caused detention centers to become overcrowded, in particular the Lesznowola, Przemyśl, Wędrzyn, Białystok and Kętrzyn detention centres.⁵¹⁰ Due to the overcrowding in detention centres, the number of social assistants is insufficient in the detention centres. In practice it means that foreigners' right to information on the current status of their proceedings is not respected and foreigners are not aware of their rights and obligations⁵¹¹ . Foreigners are obliged to pay for their stay in a detention centre calculated on the basis of algorithm, set in the Polish law. " (ECRE, AIDA) According to the Commissioner for Human Rights, that facility does not fulfil any of the basic guarantees preventing inhuman and degrading treatment of persons deprived of liberty. The material conditions are not acceptable in the light of the minimum standards of protection of the rights of foreigners in detention and they do not fulfil the standards of decent treatment of persons deprived of liberty. Since the very beginning of the functioning of the centre in Wędrzyn, the biggest and persistent problem is overcrowding of that facility. During the visit of the representatives of Commissioner for Human Rights, the number of foreigners detained exceeded the maximum capacity which makes it impossible in practice to exercise a number of rights of foreigners detained in the centre. Furthermore, the windows were covered with toilet paper due to lack of the blinds there is no furniture other than tables and stools in rooms, clothes are stored on the floor or in plastic bags. Foreigners have had very limited access to the outside world, as access to the computers, scanners, printers and Internet is restricted, which causes problems with getting in touch with lawyers or non-governmental organizations⁶²⁴ and difficulties in complying with the deadline for filing the appeals in asylum and detention procedures. There is no offer of recreational and sports activities.(ibid.)" [...] "74) Adults detained pending asylum and return proceedings in Poland are subject to similar human rights violations as children. Limiting personal space of detainees to 2 m² is contrary to well-established human rights standards. Detained adults are placed in containers in inappropriate conditions or in schools' gyms, inter alia, without any privacy"» Il ajoute que l'accès à l'aide juridique pour contester (les conditions de) leur détention est très limité et reproduit un nouvel extrait de rapports internationaux à ce sujet, à savoir que « "The law provides for access to free legal assistance for the review of detention before the courts, but it is hardly ever exercised in practice.⁶⁷⁷ Asylum seekers can ask the court to grant them free legal assistance, if they duly prove that they are not able to bear the costs of legal assistance, without harm to the necessary maintenance of themselves and their families.⁶⁷⁸ The court has a clear obligation to inform asylum seekers in a language understandable to them about the right to ask for legal assistance.⁶⁷⁹ However, this happens rarely in practice. Most asylum seekers are not aware of this possibility and in practice they are not represented by a legal advisor in the District or Regional Court (ECRE, AIDA)".» Il précise que « La situation est particulièrement préoccupante pour les demandeurs d'asile vulnérables. Bien que la loi interdise de les placer en détention, ils courent un risque réel d'être détenus dans des centres où il n'y a pas d'assistance psychologique et où les conditions de vie sont inadéquates et reproduits de nouveaux extraits à ce sujet, à savoir : « In March 2021 the Commissioner for Human Rights published a report¹⁴³ within the National Mechanism for the Prevention of Torture, in which cases of improper detention of Dublin returnees with PTSD in the previous years were described. According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented in order to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention. These cases were reported in 2016, but After visits in detention centres in 2018 and 2019, the Commissioner for Human Rights confirmed that the problem persisted. 144 Although the Border Guard implemented guidelines (algorithm) on how to deal with persons requiring special treatment, they address treatment in detention, rather than providing that the person identified as a victim of violence should be released from detention (as required by the law).¹⁴⁵ NGOs add that the system in place is not effective because a person who is a victim of violence should not be put in detention at all, i.e. identification should be conducted before placing in detention and not in detention. The Commissioner for Human Rights, in his letter addressed to the Presidents of a Regional Courts, expressed his concerns about the cases of foreigners placed in detention who were victims of violence and were in a bad psychophysical condition.

Furthermore, it was underlined that the level of medical and psychological care was far from sufficient and the contact with psychologist in detention centre was unavailable, which might lead to deterioration of foreigners' health through secondary victimization.⁵³⁶ For example, in detention centre in Krosno, only one psychologist was hired for 4 hours, 3 times in a week who was responsible for 700 foreigners in Wędrzyn and Krosno Odrzańskie. Despite of these deficiencies, the Border Guards in Kętrzyn, in Wędrzyn and in Lesznowola did not agree for a visit of the NGO who is specializing in providing psychological assistance for foreigners.⁵³⁷ The Commissioner pointed out that the number of hired psychologists and physicians in detention centres is insufficient⁵³⁸ and the psychologists do not know the languages of the migrants which made it difficult or even impossible to establish proper contact with a foreigner. Additionally, it was stated that the serious deficiencies both in psychological and medical care provided to foreigners in detention were diagnosed before the crisis on the Polish-Belarusian border and the overcrowding in detention centers had dramatically worsened the access to psychologists and medical care.⁵³⁹⁵⁴⁰ An analysis of the justifications of the courts' rulings concerning detention leads to the conclusion that in a large number of cases mental health is not considered by judges or there is no reference to the health of the foreigners at all.⁵⁴¹ Additionally, courts do not accept psychological opinions submitted by independent psychologists (e.g. from NGOs),⁵⁴² and they rely on short opinions (very often it is one sentence stating there are no obstacles to prolonging the stay in guarded centre) of the physician who works in detention centre. (ECRE, AIDA) Voir également : They struggle to access health care, even in the event of pregnancy or bone fractures. Psychological assistance is insufficient: only one or two psychologists work in guarded centres hosting hundreds of migrant detainees. Moreover, psychologists are often Border 13 Guards' officers, making them untrustworthy for detainees. Access to guarded centres for external psychologists is hindered. While the law prohibits detaining victims of violence, in practice they are regularly placed in the guarded centres (see also para. 44). The identification mechanism applied by the Border Guard is ineffective, resulting in many instances of unlawful detention of victims of violence».

La situation des demandeurs d'asile qui ne sont pas détenus n'est pas plus enviable.

Dans la pratique, les demandeurs d'asile n'ont pas ou peu d'accès immédiat à la procédure d'asile :

Material reception conditions are granted from the moment the asylum seeker registers in the reception centre, thus not straightaway after claiming asylum. Only medical assistance can be granted from the moment of claiming asylum (e.g. at the border), in special situations, i.e. in case of threat to life and health. Asylum seekers who cannot apply for asylum at the day they contact the Border Guard, should be given a specific date and time when submitting of the application will be possible. In this 'waiting period' they are not entitled to any material reception conditions [...] The SG is entitled to inform an asylum seeker that it is impossible to lodge an application for international protection on a day when said individual comes to the SG unit. However, the SG must then set a date and place when it will be possible.⁶⁸ In such a situation (e.g. when there is a need to ensure an interpreter is available), the intention to apply for protection is laid down in a protocol and registered and the Border Guard has 3 working days to ensure the application is lodged and registered (in case of massive influx it is 10 working days). During this time decision on return cannot be executed.⁶⁹ In 2020, when the applications for international protection could not be lodged, mostly the 'declarations of intention to submit the asylum application' were accepted and registered by the Border Guards. However by law, the persons who 'declared the intention to submit the asylum application' are not covered by the medical and social assistance since they are not considered yet as applicants under national law.⁷⁰ In a letter to the Ministry of the Interior and Administration, the Consortium of NGOs raised the need to include these persons in the social system for asylum seekers (see Obstacles to accessing reception). ⁷¹ According to the Office for Foreigners, there were 937 persons who declared the intention to apply for international protection in 2021, compared to 298 in 2020. ⁷² In 2021 the Border Guard reported that the intention to apply for protection was registered and the application was scheduled for a later date mostly in cases where interpreter was not available. The Border Guards confirmed that this also means that in some situations submitting an application was only possible in a detention centre. ⁷³ Also this measure was used in case of subsequent applicants, who were already benefiting from social assistance, in order to organize submission of applications in a way that would allow for avoiding crowded spaced and waiting in line (ECRE, AIDA) 59).

The principle of non-refoulement is not fully respected in Poland. ⁶⁰) Asylum seekers have long been denied access to Polish territory and their asylum applications have not been accepted. At border crossing points (in particular in Terespol and Medyka), asylum seekers recurrently received decisions on a refusal of entry and were immediately sent back to Belarus or Ukraine. Foreigners often had to ask for international protection for many days, approaching Polish authorities several or even several dozen times, before they were admitted to the Polish territory. Upon arrival in Poland, they were often instantly

detained due to multiple earlier attempts to cross a border without needed documents.⁴⁸ The ECtHR has reproached Poland for those practices in two recent cases, finding, *inter alia*, that Article 3 ECHR has been violated on account of the applicants being denied access to the asylum procedure and exposed to a risk of inhuman and degrading treatment and torture in Chechnya and Syria.

En matière de logement, le risque de se retrouver dans une situation d'extrême pauvreté est réel.

La majorité des demandeurs d'asile ne sont pas hébergés dans des centres d'asile, mais reçoivent un revenu de subsistance, qui ne permet pas de survivre :

There are two forms of material reception conditions. The asylum seekers can live in the reception centre (managed by the Office for Foreigners or one of its contractors) or receive the financial allowance that should cover the expenses of living privately. Despite that under the law the accommodation in the reception centre is a rule, usually more asylum seekers receive the financial allowance than stay in the centre. ... The amount of financial allowance that is granted to asylum seekers living outside the reception centres is not sufficient to cover all expenses of their stay in Poland or even to satisfy basic needs of asylum seekers. It is difficult to rent an apartment with this allowance. (ECRE, AIDA) 46) Financial allowance granted to asylum seekers to cover the costs of living outside reception centers is insufficient to meet their basic needs, which can lead to extreme poverty or even threaten their lives. 39 Asylum seekers are not allowed to work in Poland (unless asylum proceedings last longer than 6 months). Thus, the above-mentioned financial allowance, that is grossly inadequate considering costs of living in Poland, is often their sole income».

Le requérant n'a pas accès à l'assistance judiciaire pendant la procédure de première instance et l'accès est très limité à l'assistance judiciaire pendant la procédure d'appel.

Par conséquent, il ne peut pas se défendre de manière adéquate pendant sa procédure d'asile :

117 In 2021, 147 applicants appealing the decision of the Head of the Office for Foreigners benefited from the free legal aid system, 21 persons were assisted by counsellors or advocates and 126 by NGO lawyers. Taking into account the overall number of appeals (1,142) in 2021, 118 the system does not have much impact on effective provision of legal aid to applicants. The Association for Legal Intervention (SIP) as one of the few NGOs providing legal aid within the system is also of the opinion that providing assistance only in the second instance is not enough. Main evidence is gathered in the first instance proceedings – that is when the applicants are interviewed, country of origin information is collected and witnesses can be heard. And this is the phase of the proceedings, where costfree legal assistance is not provided (i.e. private lawyer can be arranged, but it means the applicant bears the costs). SIP gives examples of cases, where some evidence from the country of origin were presented in the appeal were not taken into account by the second instance authority, because the applicants should have presented them in the first instance. The argument, that the applicant had not been advised by the lawyer on what evidence can be relevant for the procedure was not considered.(ECRE AIDA). 65) Within the EU, one of the lowest recognition rates in asylum proceedings is reported in Poland. Persons seeking protection, in particular due to sexual orientation, gender-based violence, religion, as well as torture victims and persons originating from Tajikistan and Russia, struggle to have their protection needs assessed properly. Areas of concern with regard to asylum proceedings include: the quality of translation during interviews, conducting interviews online, no (other than written) recording of interviews, not commissioning expert opinions when needed, ignoring evidence presented by asylum seekers and insufficient legal aid. The rigorous scrutiny is often lacking. Moreover, the length of asylum proceedings in Poland is excessive. Many asylum seekers must wait for a decision for more than 15 months, sometimes even more – in violation of national time-limits.

A nouveau la situation est extrêmement préoccupante pour les demandeurs d'asile, qui sont vulnérable : En Pologne, la situation est particulièrement problématique pour les demandeurs d'asile vulnérables. Bien que la loi interdise de les placer en détention, ils courent un risque réel d'être détenus dans des centres où il n'y a pas d'assistance psychologique et où les conditions de vie sont inadéquates. Non seulement les demandeurs d'asile vulnérables, qui sont détenus, mais aussi les autres demandeurs d'asile ne sont pas correctement surveillés (ECRE, AIDA) NGOs, however, draw attention to problems in the identification mechanism of vulnerable people and limited psychologist support. If you asked the government about this, then they would brag that they introduced the procedures regarding specifically vulnerable individuals, that they are ensuring the presence of a psychologist, etc. Only so what of such a psychologist if he makes an initial identification but there is no description—it is only checked off that the given individual can participate in questioning or not, if a psychologist's presence is needed or not. Also, we sometimes have

the impression that this is done on the surface. Because when our psychologist—ours—speaks with a person then a lot of problems and indications come out to treat this specially, because he has serious, past experiences. And this does not come out at all from initial identifications conducted frequently by government psychologists. So certain procedures were introduced, however, quite often they act fictitiously, and I have the impression that they are a type of fig leaf. On the basis of 'we introduced it, so its super, don't pick on it because everything is there'. But de facto it does not fix the situation of individuals seeking protection here (PLMZSO1). Other NGOs claim that the situation has worsened in this respect recently and that the placing of traumatised people in closed centres is a serious problem. (...) I see that groups requiring special attention are not at all identified at the border. They are not at all identified by doctors at the border, traumatised individuals are placed in guarded centres without any consideration. This breaks all kinds of standards of the Rome Convention, the European Convention on Human Rights and Union standards, and Polish law, because Polish law also forbids placing individuals who have been victims of torture in guarded centres. It is definitely wrong in this respect (PLMZSO3). Violence can be a premise to postpone the hearing in the asylum proceedings and so the opinion of the psychologist who diagnoses the applicant's psychophysical condition plays an important role: Actually, it's happened for me that among these proceedings we conduct, a majority of foreigners declare being victims of violence and a majority from this group are identified as individuals belonging to a vulnerable group, that indeed they were subject to this violence. Regardless of the final result of the proceedings, there is the pressure to treat them within this special group in the proceedings. In fact, they are directed to the vulnerable group... Unfortunately, in Poland, there is a shortage of well-prepared, trained psychologists providing regular support for vulnerable groups, even those working in NGOs specialised in psychological assistance for asylum seekers... « However, victims of torture and that they are in centres is a practice because the law does not allow for them to be in detention (PLMZSO4). There are vulnerable groups that should not be found in guarded centres. Here the law clearly states: individuals for whom the presumption of subjection to violence has been legitimised and individuals for whom being placed in the centre could be a threat to their life or health. The difficulty is firstly that, the Border Guard considers these two circumstances as one circumstance, so that the threat to life and health is imperative and the presumption of submission to violence is only then a circumstance for not being placed, when it is a threat to life or health. Yet, it is not an independent circumstance, even though in the law it is not written 'either, or'. I can be healthy today, but in the instance I find myself in detention than my health status can very quickly worsen, which is actually a classic example when it comes to individuals with traumatic experiences 73 because the limiting of freedom, looking at people in uniforms, looking at bars, because even when we do not have them in the windows, they are between hallways, stairwells, basically it traumatises people. Someone could even handle their trauma very well and not have any symptoms of PTSD now, or to a very moderate degree, but after being placed in a centre it is a matter of time for it to come out. I have seen these types of cases where people were getting psychotic symptoms, were trying to commit suicide, were beginning to have symptoms of clinical depression, self-inflicted injuries (PLMZSO5). Il n'existe aucun traitement spécialisé pour les demandeurs d'asile vulnérables, et leurs frais médicaux peuvent être élevés. [...].

L'ensemble des éléments qui précèdent requiert l'application du deuxième alinéa de l'article 3 §2 du Règlement Dublin III, dès lors qu'ils attestent de ce qu'il existe en Pologne des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs qui entraînent un risque de traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne ;

A la lecture des différents rapports émanant de sources fiables, il doit être établi que sa demande de protection internationale doit être traitée par la Belgique ;

Dans son arrêt n° 223 311 du 27 juin 2019, votre Conseil a estimé qu'il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs de protection internationale pour lesquels une vulnérabilité particulière est invoquée, en tenant compte de la situation que connaît actuellement la Pologne. »

La décision doit être annulée ;

Second grief

Le requérant présente, outre des problème respiratoires, une santé inquiétante ;

Des maladies n'ayant pas un degré de gravité tel qu'il justifierait un 9ter peuvent néanmoins constituer une difficulté ou un handicap ou un inconvénient important, - objectif ou subjectif, - pouvant justifier que

la Belgique accepte de traiter la demande d'asile ou pouvant justifier un obstacle au transfert vers le pays de destination. Dans tous les cas de figure, la partie adverse, sauf à violer les dispositions visées au moyen, doit justifier pour quelle raison elle estime ne pouvoir retenir ces éléments concrets et justifier de manière adéquate.

La clause de souveraineté, article 17 de la convention Dublin III n'implique justement pas une obligation de l'Etat à connaître d'une demande mais bien la faculté d'en connaître et qu'en l'espèce la décision ne dit en rien en quoi la Belgique ne pourrait pas connaître de cette demande de protection internationale, particulièrement lorsque, comme en l'espèce, la partie adverse provient d'une région objectivement « violente » et que sa route de l'exil via la Pologne est de commune renommée considérée comme particulièrement éprouvante, le parcours du combattant...

Les déclarations de mauvais traitements ne peuvent être exclues dès lors que les affirmations de la partie requérante s'inscrivent dans un contexte de rejet des migrants, dont le nombre croissant provoque la panique des pays concernés

La question de savoir si le requérant en tant qu'individu atteint d'un problème de santé nécessitant une opération, peut, dans les conditions de vie difficiles que connaissent les demandeurs d'asile en Pologne, être renvoyé en Pologne, quelles que soient les causes de cette souffrance, n'a pas été examinée et n'est donc pas répondue, de sorte que la décision viole les dispositions visées au moyen ;

Le requérant présente un problème de santé qui n'a et qui n'a même pas été circonscrit par la partie adverse et un suivi lui serait nécessaire pour tenter de la surmonter et de pouvoir mener une vie digne ;

Il n'apparaît pas de cette décision que la situation de santé de la partie requérante ait été examinée sous cet angle, alors qu'il est cependant essentiel et qu'il n'apparaît pas davantage de la décision que les autorités belges aient averti les autorités Polonaises de l'état de santé de la partie requérante et a fortiori encore moins qu'elles se soient assurées préalablement à la prise de décision, que la partie requérante pourrait bénéficier dans le pays de renvoi et dès son arrivée, d'un suivi quelconque;

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

L'obligation de respecter les critères du règlement 604/2013 ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger est de nature à mettre en péril sa demande d'asile et, partant, à violer les articles 48/3 et 48/4 de la loi du 15.12.1980"

2.3.1.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, werd gehoord en in de mogelijkheid werd gesteld om de door hem relevant geachte gegevens aan verweerder mee te delen. Het feit dat verweerder verzoeker pas hoorde nadat hij eerst een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten had gericht leidt niet tot de conclusie dat dit gehoor niet tijdig gebeurde. Het staat immers vast dat het gehoor plaatsvond voor de bestreden beslissing werd genomen en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verweerder rekening hield met de verklaringen die verzoeker aflegde. Het gegeven dat verweerder reeds een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten stuurde alvorens verzoeker werd gehoord sluit niet uit dat verweerder alsnog kon besluiten dat België of een ander land verantwoordelijk was voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming, indien verzoeker hiertoe tijdens het gehoor dienstige inlichtingen verschaftte. In artikel 5.3. van de verordening nr. 604/2013 kan daarenboven worden gelezen dat een persoonlijk onderhoud ook tijdig kan zijn indien het plaats vindt voordat er een besluit tot overdracht wordt genomen. Er wordt verder niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker niet voldoende was geïnformeerd om relevante informatie te kunnen verstrekken. In dit verband moet erop worden gewezen dat tijdens het gehoor precieze vragen werden gesteld om verzoeker ertoe te brengen alle relevante inlichtingen mee te delen. Verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk dat verweerder de bepalingen van de

artikelen 4 of 5 van de verordening nr. 604/2013 heeft geschonden of dat werd tekortgekomen aan de in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten opgenomen hoorplicht.

Waar verzoeker nog stelt dat het niet zeker is dat de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek zouden hebben ingewilligd indien zij in kennis waren gesteld van zijn bijzondere kwetsbaarheid en zijn gezondheidstoestand dient te worden aangegeven dat uit aan de Raad voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker bijzonder kwetsbaar is of ernstige gezondheidsproblemen heeft. Daarenboven blijkt ook niet op welke grond de Poolse autoriteiten zouden kunnen besluiten om verweerders terugnameverzoek niet in te willigen indien verzoeker een kwetsbaar persoon zou zijn of indien hij medische problemen zou hebben. Verzoeker poneert met andere woorden een niet op bewezen feiten en een juridische grondslag gefundeerde hypothese en een dergelijke argumentatie kan geen aanleiding geven tot de vaststelling dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast.

In de bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en dat zijn voorgehouden medische probleem geen reden vormt die kan verhinderen om te besluiten dat Polen het land is dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kan niet worden geoordeeld dat verweerder zou hebben nagelaten met voormelde gegevens rekening te houden en hierdoor de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet zou hebben gerespecteerd.

Verzoeker gaat verder uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat deze beslissing niet correct is in zoverre wordt overwogen dat de Poolse autoriteiten de middelen hebben om zijn gezondheidsprobleem te behandelen. Verweerder heeft dit immers niet gesteld, maar heeft gemotiveerd dat verzoeker heeft nagelaten om aan te tonen dat hij enig gezondheidsprobleem heeft dat een belemmering zou kunnen vormen voor zijn overdracht aan de Poolse autoriteiten of waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij, *“om redenen van gezondheid”* het risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Verweerder heeft verder, met bronvermelding, gewezen op het feit dat er in Polen een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg is. Verzoeker toont niet aan dat dit niet correct is. Hij maakt ook niet aannemelijk dat verweerder op foutieve gronden stelde dat er geen stukken zijn waaruit zou blijken dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau zijn als deze in België en dus niet kan worden aangenomen dat hij in Polen de eventueel vereiste zorgen niet zal kunnen krijgen. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat verweerder naliel nader te motiveren omtrent zijn voorgehouden gezondheidsprobleem en dat het niet duidelijk is waarom verweerder geen gebruik maakt van de mogelijkheid, die is voorzien in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013, om zijn verzoek om internationale bescherming toch in België te laten behandelen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing expliciet uiteengezet waarom hij oordeelde dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de verordening nr. 604/2013. Een arts attesteerde ondertussen ook dat verzoeker kan terugkeren naar Polen, zodat, nu geen ernstig medisch probleem werd vastgesteld, ook niet blijkt dat verzoeker een belang heeft bij zijn grief dat verweerder voor de bestreden beslissing te nemen niet zelf naging welke medisch probleem hij heeft en in welke mate dit kan worden behandeld.

Verzoekers toelichtingen dat hij pas een week nadat hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende werd gehoord en dat hij ondertussen geen passende opvang kon genieten en zijn medische toestand niet verder kon laten onderzoeken doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij een ernstig medisch probleem heeft en toont niet aan dat de vaststellingen die ondertussen werden gedaan door de arts die verweerder inschakelde incorrect zijn.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat hij bij een terugkeer naar Polen zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende omstandigheden gelet op de structurele gebreken in dat land wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en inzake de opvangvoorzieningen. Een dergelijke (nieuwe) zienswijze is moeilijk verenigbaar met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn gehoor. Hij gaf toen immers aan geen probleem te hebben om terug te keren naar Polen indien zou blijken dat dit land verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoeker weliswaar citeert uit verslagen van allerhande organisaties omtrent de situatie in Polen waaruit blijkt dat, zoals verweerder heeft geduid, *“kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming”*, maar dat hij hiermee niet aantoonst dat verweerders conclusie dat dit *“onvoldoende [is] om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in*

een situatie zullen belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest” kennelijk onredelijk is. De Raad dient aan te geven dat de vaststellingen of bemerkingen waarnaar verzoeker verwijst geen betrekking hebben op omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker er zelf in dreigt terecht te komen, op situaties waarvan niet vaststaat dat ze zich actueel nog voordoen of zaken betreffen die voldoende zwaarwichtig zijn om eruit te kunnen deduceren dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten bestaat. De Raad benadrukt tevens dat verzoeker een jonge alleenstaande man is die niet aannemelijk maakt dat hij een kwetsbare persoon is. Uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij reeds tal van landen doorkruiste en dat hij aangaf 1500 dollar aan een mensensmokkelaar te hebben betaald. Hij gaf tevens aan reeds verschillende vervoersmiddelen te hebben gebruikt (vliegtuig, trein, wagen) en te hebben kunnen terugvallen op vrienden. Hieruit blijkt dat verzoeker over financiële middelen beschikt, dat er derden zijn die hem kunnen bijstaan en dat hij een persoon is die zeer zelfredzaam is.

Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat verweerder de bepaling van artikel 3.2. van de verordening nr. 604/2013 schond of dat hij disproportioneel optrad door te besluiten dat ondanks de vaststellingen dat er in Polen, net zoals in België en alle andere landen van de Europese Unie, wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang van vreemdelingen, nog verbeterpunten zijn te oordelen dat dit land toch als verantwoordelijke voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming kan worden aangeduid.

Artikel 21 van de verordening nr. 604/2013 – een bepaling die verzoeker evenzeer geschonden acht – stelt dat de lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek de andere lidstaat om de overname kan verzoeken via een standaardformulier en dat hierbij de stukken worden gevoegd op grond waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of hij, op grond van de criteria van de verordening, verantwoordelijk is. Er blijkt evenwel niet dat deze bepaling van toepassing is of werd toegepast. Aangezien verweerder vaststelde dat verzoeker eerder reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen en dit land, op grond van artikel 18, b van de verordening nr. 604/2013, verantwoordelijk was om verzoeker terug te nemen kwam het hem toe om, met toepassing van artikel 23 van deze verordening een terugnameverzoek in te dienen, wat hij ook heeft gedaan.

Gezien de aan de Raad voorgelegde stukken en de motivering van de bestreden beslissing kan tevens niet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsbeginsel kan niet worden besloten.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen ook niet aan dat een ander, niet nader gepreciseerd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend of dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 7 en 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag) en van de artikelen 4 en 6 van de verordening nr. 604/2013. Hij stelt ook dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte en zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Premier grief

Attendu que la partie requérante n’a pas reçu des informations telles que prévues à l’article 4.1.b du règlement DUBLIN III, en sorte que cette disposition est violée ;

Article 4

Droit à l’information

1. Dès qu'une demande de protection internationale est introduite au sens de l'article 20, paragraphe 2, dans un État membre, ses autorités compétentes informent le demandeur de l'application du présent règlement, et notamment:

- a) des objectifs du présent règlement et des conséquences de la présentation d'une autre demande dans un État membre différent ainsi que des conséquences du passage d'un État membre à un autre pendant les phases au cours desquelles l'État membre responsable en vertu du présent règlement est déterminé et la demande de protection internationale est examinée;
- b) des critères de détermination de l'État membre responsable, de la hiérarchie de ces critères au cours des différentes étapes de la procédure et de leur durée, y compris du fait qu'une demande de protection internationale introduite dans un État membre peut mener à la désignation de cet État membre comme responsable en vertu du présent règlement même si cette responsabilité n'est pas fondée sur ces critères;
- c) de l'entretien individuel en vertu de l'article 5 et de la possibilité de fournir des informations sur la présence de membres de la famille, de proches ou de tout autre parent dans les États membres, y compris des moyens par lesquels le demandeur peut fournir ces informations;
- d) de la possibilité de contester une décision de transfert et, le cas échéant, de demander une suspension du transfert;
- e) du fait que les autorités compétentes des États membres peuvent échanger des données le concernant aux seules fins d'exécuter leurs obligations découlant du présent règlement;
- f) de l'existence du droit d'accès aux données le concernant et du droit de demander que ces données soient rectifiées si elles sont inexactes ou supprimées si elles ont fait l'objet d'un traitement illicite, ainsi que des procédures à suivre pour exercer ces droits, y compris des coordonnées des autorités visées à l'article 35 et des autorités nationales chargées de la protection des données qui sont compétentes pour examiner les réclamations relatives à la protection des données à caractère personnel.

Attendu que la procédure de « reprise » telle que demandée à la Pologne viole manifestement les dispositions de la directive –Règlement 604 /2013 ;

Qu' à aucun moment la partie requérante n'a été informée au sujet de l'application du Règlement, encore moins des délais qu'il prévoit et encore moins de ses effets , le sujet n'ayant pas été abordé tout simplement :

Que la seule apposition du cachet INTERVIEW DUBLIN sur l'annexe 26, dans l'intervalle reprise, de la partie requérante n'est pas de nature à se substituer à cette disposition et en assumer le respect.

Que la procédure est dès lors irrégulière et que la procédure irrégulièrement menée ne saurait conduire à une décision légalement motivée ;

Que la partie requérante n'a eu dans ce contexte d'interview restreint et non éclairé quant à ses implications, que la faculté de répondre à certaines questions dirigées, dont elle ne pouvait de facto, compte tenu du défaut d'informations, apprécier les conséquences ou les implications;

A AUCUN MOMENT la partie requérante n'a été questionnée quant à une éventuelle vulnérabilité ;

Tout au plus la partie requérante a-t-elle tenté de « placer » les motifs essentiels de sa demande de voir l'Etat belge traiter sa demande,- que sa demande en Espagne–ce qui ne trouve aucune réponse adéquat dans la décision entreprise.

La partie adverse ne s'est dès lors pas livrée, au regard des arguments cumulés ci-avant avancés, à un examen non seulement suffisamment rigoureux au regard de la situation personnalisée et individualisée de la partie requérante, mais également un examen suffisamment rigoureux du profil de la partie requérante

Second Grief

Suivant l'article 5.6 du règlement 604/2013, L'État membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé. »

L'article 5 de ce règlement vise à offrir aux demandeurs d'asile l'occasion de fournir les informations permettant la correcte application des critères de responsabilité fixés par ledit règlement et d'assurer l'accès de ces demandeurs aux résumés des entretiens réalisés à cette fin (CJUE , 7 juin 2016, dans l'affaire C-63/15). Le législateur de l'Union n'a pas entendu sacrifier la protection juridictionnelle des demandeurs d'asile à l'exigence de célérité dans le traitement des demandes d'asile (voir. en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, c-19/08i point 48).

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter».

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui composent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

En l'espèce, les documents relatifs à l'audition Dublin du requérant ont été précisément demandés en date du 8.03.2019, la décision lui ayant été notifiée le 4.03.2019 (pièce 3), en précisant que Monsieur Albacheety avait reçu une annexe 26 quater et qu'il souhaitait obtenir copie dans le délai utile du recours, ce délai expirant ce jour. Le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision.

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 :

« 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les disposition du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ; 12. Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B...n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de remise aux autorités Polonaises en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..û...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux auto[r]ités Polonaises .. »

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile ;

La décision attaquée a été prise en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique concernant la détermination de l'Etat responsable de l'examen des demandes de protection internationale et de l'article 12-4 du Règlement Dublin III, mettant ainsi en œuvre le droit de l'Union ;

L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en œuvre le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives. Il a en outre été stipulé dans le considérant 39 du Règlement Dublin III que ledit règlement a été établi dans le respect des droits fondamentaux et des principes qui sont reconnus dans la Charte. Selon ce considérant, ce Règlement vise la garantie totale du droit d'asile qui est garanti par l'article 18 de la Charte, et des droits qui sont reconnus aux articles 1, 4, 7, 27 et 47 de celle-ci ;

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013, no C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, Bedioz Investment Fund, C-682/15, point 44).

En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, Kühne & Heitz SA, n° C-453/00, S 21).

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, Otis e.a., C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, Moussa Sacko, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, MG c. P-B, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega c. France, C-166113, S 50).

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07,

Sopropé, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, MM., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPIJ, Mahdi, points 44-46).

L'article 5.1, du Règlement Dublin III prévoit que : « Afin de faciliter le processus de détermination de l'Etat membre responsable, l'État membre procédant à cette détermination mène un entretien individuel avec le demandeur. Cet entretien permet également de veiller à ce que le demandeur comprenne correctement les informations qui lui sont fournies conformément à l'article 4.

L'article 5.6. dudit Règlement prévoit que « L'Etat membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé»,

Il se déduit de ces dispositions que l'entretien individuel qui est mené afin de déterminer l'Etat membre responsable du traitement de la demande de protection internationale est obligatoire, sauf exception prévue au point 5.2. dudit Règlement - non applicable en l'espèce - et que le demandeur ou son conseil a droit à accéder en temps utile au rapport ou au formulaire type résumant cet entretien ;

Or, en l'espèce, il n'est pas contesté que la partie requérante n'était pas assistée de son conseil lors de l'entretien individuel « Dublin ».

D'autre part, la copie de cet entretien individuel ne parviendrait , selon la loi sur la publicité susvisée, dans les 30 jours ouvrables, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision ;

Le Conseil du requérant a demandé par mail au service publicité administration copie du dossier le 28 février 2023 et la partie adverse en a accusé réception le même jour ;

La partie adverse demande expressément dans son accusé de réception de ne pas téléphoner concernant ce dossier (sic) ni d'écrire encore, en sorte que n'a d'autre choix que d'être passif ;

Il a été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression « (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;”

2.3.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 februari 2023 van attaché B.B. een brochure ontving met “informatie voor verzoekers om internationale bescherming in het kader van een Dublinprocedure in gevolge van artikel 4 van de Verordening (UE) 604/2013”. Verzoekers bewering dat verweerder artikel 4 van de verordening nr. 604/2013 heeft geschonden door hem niet de inlichtingen te verstrekken die in voormelde bepaling zijn opgenomen mist derhalve feitelijke grondslag. In zoverre verzoeker verder zijn kritiek uit het eerste middel, omtrent het tijdstip waarop bepaalde inlichtingen dienen te worden verstrekt, lijkt te willen hernemen kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van dit middel.

Inzake verzoekers betoogt dat niet vast staat dat hem vragen werden gesteld omtrent een eventuele bijzondere kwetsbaarheid moet opnieuw worden aangegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een bijzonder kwetsbaar persoon is, zodat niet blijkt dat hij enig belang heeft bij deze grief. Verzoeker, een meerderjarige man, laat ook na de precieze bepaling aan te geven waarin is vermeld dat verweerder hem zou dienen te ondervragen omtrent een eventuele bijzondere kwetsbaarheid en maakt niet aannemelijk dat hij niet de kans had om tijdens zijn gehoor eventuele nuttige gegevens waaruit een eventuele bijzondere kwetsbaarheid zou kunnen worden afgeleid aan te brengen. Bovendien moet ook worden opgemerkt dat in het administratief dossier een vragenlijst “bijzondere procedurenoden” is opgenomen, waaruit blijkt dat verweerder wel aandacht had voor het feit dat bepaalde omstandigheden ertoe kunnen leiden dat een verzoeker om internationale bescherming speciale noden kan hebben waarmee rekening moet worden gehouden.

Ook verzoekers bewering dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder heeft getracht de reden waarom hij ervoor koos zijn verzoek om internationale bescherming in België te laten behandelen te bespreken mist feitelijke grondslag. Zoals reeds gesteld heeft verzoeker verklaard geen problemen te hebben met een terugkeer naar Polen indien dat land verantwoordelijk wordt geacht om zijn verzoek om internationale bescherming en heeft verweerder uiteengezet waarom de voorgehouden medische problematiek geen reden vormt om te besluiten dat een overdracht aan dat land niet aangewezen is.

In wat verzoeker omschrijft als een tweede onderdeel van zijn middel voert hij aan dat artikel 5.6 van de verordening nr. 604/2013 bepaalt dat verweerder een schriftelijke samenvatting moet voorzien met de belangrijkste gegevens die de verzoeker om internationale bescherming heeft verstrekt en dat de verzoeker of zijn raadsman tijdig toegang dient te krijgen tot dit schriftelijk stuk. Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat verweerder een verslag opstelde inzake het onderhoud dat hij met verzoeker op 17 februari 2023 had. Verzoeker stelt, met verwijzing naar artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, dat de rechten van de verdediging moeten worden gerespecteerd en betoogt dat hij niet kon beschikken over het stuk waarin de verklaringen die hij op 17 februari 2023 aflegde zijn opgenomen. Hij zet uitvoerig uiteen dat artikel 6, § 5 van wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur verweerder een termijn toekent van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag om inzage te nemen in een stuk om hierop te reageren en hij dus niet voor het indienen van voorliggend beroep over het verslag betreffende zijn verklaringen kon beschikken. De Raad kan evenwel niet inzien hoe hierdoor de rechten van de verdediging zouden kunnen zijn geschonden. Het verslag waarnaar verzoeker verwijst geeft immers weer wat hij zelf aan verweerder meedeelde en de gegevens die in dit verslag zijn opgenomen zijn verzoeker derhalve bekend. Daarnaast moet worden aangegeven dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om het administratief dossier in te kijken voorafgaand aan de terechtzitting en hij de mogelijkheid had om op grond van een lezing van het verslag inzake de door hem afgelegde verklaringen middelen verder uit te werken of nieuwe grieven te ontwikkelen. In zoverre verzoeker aangeeft dat zijn standpunt steun vindt in een arrest van de Raad moet worden opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben.

Het gegeven dat artikel 5.1. van de verordening nr. 604/2013 voorschrijft dat er een gehoor dient te zijn dat de verzoeker om internationale bescherming ook zal toelaten de hem verstrekte informatie over de procedure juist te begrijpen – hetgeen gebeurde – en dat artikel 5.6 van deze verordening bepaalt dat *“verzoeker en/of de juridische adviseur of andere raadsman die verzoeker vertegenwoordigt”*, tijdig toegang dient te krijgen tot het schriftelijk verslag van het onderhoud, laat de Raad niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid zou zijn aangetast omdat zijn raadsman niet aanwezig was tijdens het gehoor en deze niet onmiddellijk over een afschrift van het gehoor kon beschikken.

Verzoekers betoog in zijn tweede middel geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 7 en 14 van het BuPo-Verdrag of de artikelen 4 en 6 van de verordening nr. 604/2013 zijn geschonden of dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte. Zijn toelichting leidt evenmin tot de constatacie dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK